

JUST

SAY

NO

NATUURLIJK WIL JE JA
ZEGGEN TEGEN JEZELF
(MAAR ZEG MAAR EENS NEE TEGEN EEN ANDER)

Veel van mijn klanten bijten nog liever hun tong af dan dat ze nee zeggen tegen hun klant. En dat snap ik, want je wil het liefst iedereen helpen. Maar je hebt maar twee handen. Ik weet het, heb het zelf ook regelmatig meegemaakt.

Toen ik nog pedicure was met mijn eigen pedicurepraktijk De Voetpraktijk in Reeuwijk werkte ik drie dagen en drie avonden. Dat ging prima, tot zo halverwege maart de eerste lentestralen zich lieten zien en de slippertjes weer onder het stof vandaan werden gehaald.

ALS HET ZOMER WERD, PROPTE IK KLANTEN OP M'N VRIJE DAGEN

Ik had mijn vaste werkdagen, maar die zomerklanten kwamen opeens als uit de lucht vallen. Klanten die ik het hele jaar niet zag, maar die mij opeens weer wisten te vinden. Ik voelde mij vaak vereerd dat ze me weer wisten te vinden. Was wel nieuwsgierig hoe het met ze ging en ik wilde ze uiteraard helpen. Hartstikke gezellig, maar wat agendaplanning betreft niet zo heel handig. Want als ik naar mijn agenda keek... zag ik dat ik eigenlijk geen plek had. Gevoelens en feiten, hoofd en hart. Het zorgde echt voor kortsluiting en gedoe in mijn hoofd. Maar natuurlijk zei ik toch ja. Vond ik een plekje voor ze op mijn vrije dagen. Of op

mijn vrije avond. Waar ik een dik kruis had gezet omdat ik die avond echt vrij wilde zijn. Ik zette er toch die ene klant neer. En waar er een stond, volgden er al snel meer. Want ik werkte nu toch, dan kon die andere klant er ook wel bij. En wég was mijn enige vrije avond van die week. En achteraf baalde ik daarvan! Ik voerde 's avonds, als ik na weer een lange werkdag uitgeteld op de bank zat, in m'n hoofd hele gesprekken met mezelf en met die klant. Want dan wist ik opeens wel wat ik had moeten zeggen toen ze belde. Dan kon ik wel nee zeggen. Ik werd er gek van!

WAAROM DÓE IK DIT?

'Waar komt het toch vandaan?', vroeg ik me af. Dat ik alles en iedereen wil helpen, pleasen, blij wil maken. Wat maakt nou dat ik iedereen te vriend wil houden? Dat ik, vaak ten koste van mezelf, toch die klant laat komen op mijn vrije dag. Dat ik er toch iedere keer weer intrap. En nog erger, dat ik dit mezelf iedere keer weer aandoe. Ik weet nu onderhand toch wel dat ik dit niet moet doen? Het is van tevoren al te voorspellen. Op die vrije dag, als de wekker gaat en ik mijn ogen nog niet eens helemaal open heb, denk ik als eerste aan die klant. Die zo plompverloren eind van de ochtend ingepland staat. Waardoor ik, nog voordat ik mijn bed uit ben gestapt, weet dat ik mijn vrije ochtend al helemaal kwijt ben. En het gevoel van 'heerlijk, ik heb vrij' volledig heb weggegeven aan die klant. Zonder dat ze dat weet. Ik geef mezelf nog maar eens op mijn kop. Hoe heb ik dat nou zo kunnen afspreken! Ik ben daar eens ingedoken. Ik heb naar de oorzaak en de redenen gezocht waarom niet alleen ik, maar velen van mijn klanten dit doen. Want zeker nu ik pedicures coach, wilde ik weten en zie ik nu waar het mis gaat. Waar veel pedicures tegenaan lopen.

HET ZAT ER NIET VANAF JONGS AF AAN IN

Ik weet, er zijn ook mannelijke voetverzorgers. Maar iedereen ziet dat het merendeel van de pedicures vrouwen zijn. Met gezinnen. Vrouwen die niet als klein meisje al wisten dat ze pedicure wilden worden. In tegenstelling tot veel schoonheidsspecialistes is 'pedicure worden' zelden de droom om later, als je groot bent, te gaan doen. Pedicures zijn echte verzorgers, mensenmensen. Zijn na de middelbare school in de zorg gaan werken, want: zorgen voor. Kregen na een aantal jaar een burn-out: de werkdruk in de zorg werd ze te hoog. De lichamelijke belasting werd teveel. Herken je dat? Wat ik vaak hoor, is dat op een gegeven moment de kinderen groter werden en je graag iets voor jezelf wilde. Je had een kamertje over en het begon te knagen. De kinderen gingen steeds meer hun eigen weg, hadden nog wel de nodige zorg nodig, maar het hele kleine was er wel af. "Wat nou als ik voor mezelf ga beginnen. Als ik eigen baas wordt. Dan kan ik mijn eigen tijd indelen, er zijn voor het gezin en heb ik geen collega's meer, maar kan ik helemaal mijn eigen ding doen."

'WAT MAAKT NOU DAT IK IEDEREEN TE VRIEND WIL HOUDEN? DAT IK, VAAK TEN KOSTE VAN MEZELF, TOCH DIE KLANT LAAT KOMEN OP MIJN VRIJE DAG?'

HET IS NIET ZO GEK DAT HET MIS GAAT

De gevers uit de zorg. De moeders, de verzorgenden, de lieverds. De altijd en immer zichzelf wegcijferende sterke vrouwen. De pleasers, de mensenmensen. Die kozen voor het pedicurevak. Voor de vrijheid. De zelfstandigheid. Ze vergaten één ding: je neemt jezelf mee. En zo gaven ze die vrijheid met dezelfde vaart weer weg. Zoals ik dat ook deed in de eerste jaren van mijn praktijk, als het zonnig slippertjesweer werd. Dan zei ik in die eerste mooie weken niet tegen mijn voorjaarsklanten die liefst dezelfde week nog een plekje wilden: 'Goh wat leuk om je weer te spreken! Ik zit helaas helemaal vol deze week, maar volgende week donderdag heb ik een gaatje voor je... Ja, jammer dat het niet meteen kan hè, vind ik ook. Maar ik zie je volgende week, leuk!' Had ik dat maar gedaan. Dan had ik mijn vrijheid gehouden. Dan had ik ja gezegd tegen mezelf, tegen mijn vrije vrijdag. Maar ik durfde toen nog geen nee te zeggen tegen mijn klanten. Ik vond dat hard, onaardig en klant is immers koning. Mijn zorghart kon dit ook niet verdragen. Pas toen ik leerde hoe ik nee kon zeggen op een goede manier, zodat het niet alleen voor de klant, maar ook voor mijzelf goed voelde, kreeg ik mijn vrijheid terug. Hoe is dit voor jou? Heb je vrije avonden ingeleverd bij de start van de zomer? En als de klanten nu terugkomen van vakantie, zeg je dan ja tegen jezelf? Doen hoor! Want voor die vrijheid, dat eigen baas zijn, daarvoor ben je je praktijk toch begonnen?

Joyce de Wit had jarenlang een succesvolle pedicurepraktijk aan huis. Ze coacht nu pedicures en schoonheidsspecialistes om hun praktijk of salon te draaien op een manier die aansluit bij hun wensen en persoonlijkheid. Dankzij haar brede ervaring begrijpt ze hoe lastig het soms is om je staande te houden tussen je klanten, je privéleven en wat je stiekem zelf graag zou willen. www.joycedewitcoaching.nl